

סגן חיים (ויקטור) וקסלר ז"ל

בן אטל ועמנואל

נולד בקהיר, מצרים

בתאריך כ"ה באלוול תש"ז, 10/9/1947

התגורר בירושלים

התגייס בספטמבר 1966

שרת בחטיבת גולני

נהפל בעת מילוי תפקידו בשירותו

ה' בחשוון תשכ"ט, 26/10/1968

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 3 שורה: 15 קבר: 1

בן 21 בנופלו

קורות חיים

בן עמנואל ואטל. נולד ביום כ"ה באלוול תש"ז (1947.10.9) בקהיר, בירת מצרים. בשנת 1957 עלה המשפחה לארץ וחיים נכנס לבית הספר היסודי על שם אגרון שבקרית היובל בירושלים. לאחר שסיים את לימודיו שם למד בבית הספר התיכון המקצועית "אורט" שבעיר. היה חבר בסניף "הנוער העובד והלומד" בקרית היובל והיה מעמודי התוווד בו; שם עסוק בהדרכה. שניים היו תחביביו וביהם עסק בשעות הפנאי. צילום פרחים ומראות נוף היה אהוב עליו והיתה לו גם מעבדה לפיתוח תמונות. כן אהב לchlל בחילילים שונים, לתופף ולנגן במפוחית. לפני שירותו הצבאי עסוק שנה אחת בפנימיות "כרמיה" אשר בעין כרם. האחריות הייתה אחת מתכוונות נפשו היסודיות. כן היטיב להכיר את מצוקת הזולות. הוא לא היה מסוגל להתעלם מן הנעשה סביבו ולקח חלק פעיל בכל המתחולל.

בקרבתו. הוא לא יכול היה להישאר אדייש לאנשים הסובבים אותו ולעניןיהם המתחוללים סביבו. את בעיות מדינת ישראל הכיר מילדותו. למורת הצעות המפתח אשר הוריו קיבלו לא הסכים לעזוב את הארץ ויצת לאוסטרליה. ייחסו להם היה חם, קרב ואוהב וקשר היה אליהם באלי נימים דקים. בעל עקרונות היה ואין ספק שעקרונות אלה שהציג לפניו באו לביטויים בחיה השיתוף של הקיבוץ ובחיה הצבאית. לצה"ל גויס בספטמבר 1966 ויצא במסגרת גרעין "מרום" לנח"ל. הגרעין שלח אותו לפיקוד והוא עבר קורס מ"כ ולאחר מכן קורס קצינים. בתום הקורס הועבר לחטיבת "גולני". הוא היה דמות אהובה על פקודיו ומפקדיו כאחד. על פקודיו נתחביב בזכות דאגתו הינה להם, משום ההתקהבות שבעבדתו שבחברה סחפה גם אותם - ובעיקר בזכות קדושת המטרה שעלה שפך את דמו. חביב היה על מפקדיו משום שהוא חבר ומפקד כאחד. דרך פועלתו הייתה רצופה עליזות וכל מעשה היה מתובל בשמחת העשייה. נוסף לשמחה זו הייתה הנכונות שחיים גילה לכל. אך ביום ה' במרחxon תשכ"ט (26.10.1968) נפל חיים בהתקלו במארב האויב מצפון למשק דן. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. ביום נפלו הועלה לדרגת סגן. "על גילוי אומץ לב, התנהגות לਮופת, כוח סבל ודאגה לאנשיו" בתקנית זו צוין לשבח על ידי הרמטכ"ל רב-אלוף חיים בר-לב. וזה תיאור המעשה: בלילה ה-26 באוקטובר 1968, בעת היותו מפקד סיור שנע בגיןת משק דן, נפתחה אש אויב לעברו מטווח קצר. ממתח אש האויב נהרג אחד החיילים מחוליות הסיור ושלושה חיילים נפצעו. סגן ויקטור וקסלר היה אחד הפצועים קשה. רגלו האחת נקטעה במקומות ורגלו השנייה התרכסה. על אף פצעיו הקשים המשיך סגן ויקטור להפעיל את נשקו, לפקד על הכוח וdag לטפל בפצועים תוך גילוי סבל והתנהגות למופת. כשהגיע כוח החילוץ פונה סגן ויקטור ונפטר בדרך בית החולים. הוריו הוציאו לאור חוברת לזכרו בשם "חיים" בספר "המלחמה שלאחר המלחמה" בהוצאת ענף ההדרכה וההסברה במתכ"ל מסופר על הקרב שעליו צוין לשבח.

ילסיה - ייכון.

.- 1960 - נסנא

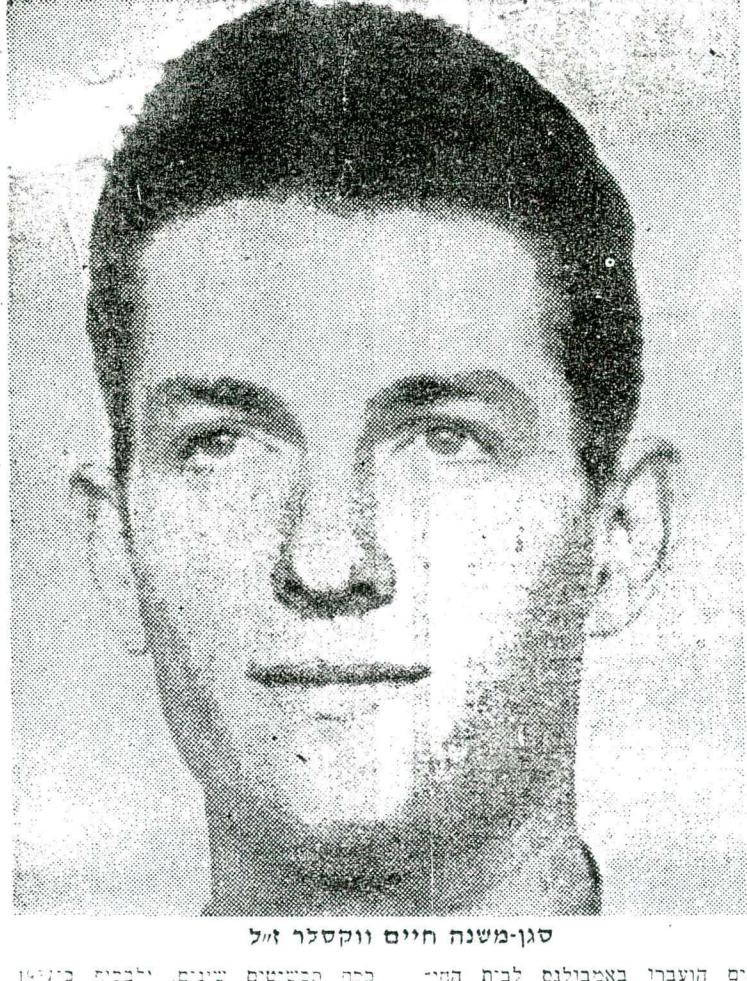
צבא מלוכדים. בידיו רותם נזר.
חיז' אמר, אבא אני יותר מה לך
„כן, או הרה חי, ועכדי גוֹן
אחר כד ספר לי על הנטען
אלוהים עוז לבנו, אבא, ואיתך
מחפצות ליז' וחברים נהרגוט.
לא קרה דבר".

אפקה נבס כב

היה, מחרוני הילדיות יזע לדורות. ב-
בית הבראה בגל ההנאמן הטובים
סיטים ביקש כי לי נבוא לטקס. הוא
שאנונו היליטים קצת ולא רזה ל-
אתהנו בוניה עט ברול על הכתפיהם.
בא הביתם עם רובל על הכתפיהם.
אותו שילוחם דישמש. הוא אמר
אשתדל תמיד לлечת הלהה, קדימה.
לבון אדם. תראו, אני אביא לכם
ואני מביאו גונה עם מוכנות, אפק-
לטוטלים, ואחתה, אבא, לא תצטרך
קשה. אני אדריך לך, כן, כדי היה
הוא ידע שהוא מסוגל לכל דבר
לדבר אתנו על כל דבר, כדי שידל לך
שבועיים לפני מירוץ עט יבוא
שה, הא לא תגונן. שבת יאיר סבון
הודיע שיבוא, ולא בא. שבת יair
לו חבליה וכך עצני. שבת דוד
חיכינו לו, והיינו בסכימת עצמן.
צילצל החישון. דוד תזרען. אך
לא יכול לבוא. צאיילן אמר:
אריפה אתה נבזע? והיא אמר:
רחל. צאיילן הילך מהרררררררררר
כך דבר טם אבען דוד נבזע מה
טיפון ואבדן. אמא, אין סוכסוכין
בorthen.

פנתרי, אימראת חיילן

הילים שלו במצוות. מבליטות שהה מנו בבית היה מהלך בין כלום. בין בני לבניינו נתקצר, אבל כעקב נוכח שהוא המפקד. לעיתים יזכיר על מצרים, על פרנגוות הדורות אמרחר לפניו החילים העזים אם ימלו והרכבות בסגנון שבסם השבטים. ותדל להנחיות את גאותינו הייחודית באנשינו את הגאות החטיבה. אך בקרב האפרורים, והסיבר יוציאו לנו בשנה ובשנתותיהם מכך יתגלו חיל רגליים. חיל אפרור, ומוכם לאחר צנירין רשות מלחמה קלוי היילוותן דרבנות קוז'ין מון, על החירות ונטהלה. אך אין

ונדרד שמה נטה עיבתן את מיצי

ב' עליגו ארזה. שהנו הקייה גזרה בוכורו יעקם, אגאל קרובוי משפחה, ו' אחר כך. משמעצאי עבורה בירושלמיים, קיבילנו דירה בשכון רמת יובל עברנו לפא. חירות החול מבקר בבית ספר אגרון ברושלמי. נורח חדשים אחדים הוא האחים ישראלי לכל דבר. כאילו נולד כאן ולא היה כל במנזרים.

באותו בסיס, קיבנו מושג ובדבוקה נשבה כהונתנו.
באבטחה רלה, הם ביקשו מה שונבאו לשם,
מצאו לי עבודה מתאימה ואמרו שונכל
להסחדר שם מצוין. חיים היה רק ילד,
אבל כבר אז אהב את הארץ, והוא אמר:
אתה ואמא חטפנ' אני ואחותנו נישאר
כאן ואנחנו נשארכו.

בזיזותם.

ישכרים את בית הספר ונותר לו זין עד הzcבא. געשה חיים מדריך במוסד כרמייה בעין כרם. הרהה שם מוסט לרלה קתנה ועוזבה הוא ספר שהיא לא נתקה אף פעם והקדיש לה את כל תשומת הלב. היה נצכל איזהה, מטפל בכמה, עד אשר באחד הימים היא חיכתה במשבאה הביתה לספר לי עלvr ההזהגה מאכד במעשיה, "באוגוסט 1966 הוא יצא עם חבריו לגורען, לקיבוץ פרד, ובינואר התגיים לגורען, מפקדי כיותן ואו פרצה המלחמה, הגיעו לנו הרבה. לא דענו הינו הוא היינו מקרים בתגובה הכוונת ממצא.

הוּא נוֹלֵד בְּקָאָה אַיִל
במשימה שהפיגין בקרב.

ט בענויות רבות ונענות לגורורה

ללא לאות מלבד. אמר ר' הקצין הבהיר, מי פיקוד פיקוד האזרע, שהמליץ לפני אלף פיקוד דוד אלעוז להעניך איזו לשבח לאסג'ם חיים וקסל. ישנה גבורה בהאה ביטוני בקרוב ההשתערות, בתנוחות לדידי נזקן.

אפשר להנץ דורות של לחמים.
ההונגרי הוכיחו של חיים ו'ל' היה ביטוי
של אהירות ומוסרנות וכשרן בהגאות
של יפה. מפרק כתע רגליים. המיגל
בצורה שקופה ועיננית. לחתם ה-
אאת. והפעלה. הוא רופעה יוצאת בז-
הכל. והוא גבריה שברקירה איבריו ה-
וניניים. בזורת של הרצף. וכך בז' כשבות

את מה שנקה מיליות, בבירתו).
 ליד "ברשות הרוקדים" ביוטליים בהניך
 נהרה לח' פצ'ץ צורופין, פגשיה את האב הי'
 שכלהן, מר עמנואל וחלק.
 ביום נולד ב-9 בספטמבר 1910, ברא-
 זיר. אני בעצם למצרים אהיר כלחטה
 מעולם הראשונה. נולדתי בפודון י'עכט,
 אבא היה אחד מראשי היישוב במקום.
 לאחר מכן מילדי צורופין ובמלאה זו אני עוסק
 עד היום בתהו לזרופת יהודים
 שם אחר, ותמיד מצאנו פרנסתנו בכוכב.
 ביום לא סבל בהיזו לילד במצרים
 כלכל אפליה. הוא למד בגזירות ואחר
 ד בבית ספר אրפתי מצרי. עמו היז
 יחו יהודים רבים, ונעים לא סבל בשאל
 יחו יהודי, אחרי מלחתם סני געשה

וליות הגומי של גג

- ספגו את רוח הצעדים
- וקול תנועתם כמעט לא
- נשמי על גבי זך ה-
- אשפלו המצלקת הם צעדו ב-
- חופזה, אך משירדו מן התוואי
- אל השטח הפתוח והמיישורי נתי
- פרסו ועברו למבנה של תנואה
- לקראת מגע.

הו לקרהת הבלתי צפוי, נשים במנצ'בר הילכו. המפקד, סג'ר' משנה חיים וקסלר, צעף בתורה. לשמאלו צעד גולד שמאלי ומינימן איזון כבוני, איש הדר' טט, ומר' אהרון, ברוחותם קצובים, צעדו ואופרטי. נתנאל, אברהム דוגיא, איש ברוך חברו, נשישה אונשי, גולני¹ במדרי קרב מנומן רעם המתוגם עם אפלת הליל. היה זה סייר במואץ שבת, 26 באוקטובר 1968.

כשודיה החשלה העליון של הארץ, יצא והוא יישובי הגליל הסיוור לדרכו, לבצע משימה צבאית שג' הרתעה בוגובל הלבנון בחוזה מהתקבורות פעלויות האבלנים באורו זה. נשים של השהייה היה צעדי קולטוטר בשבטה המשורי המכוסה בשחיהם נימיכים ואבנוי בולת שחוורות. פתאום השמייע ה- "מ"ל חיים צויז שפטציג, והוחלה כבעה באדרין. נתורו עשר דוכחות של הילכתה. אהרא פרק צוות על אנושו עברו לשורה, התא החל בזוק צוות, נשים וחמשות, וכל איש חור על תפיקדו בלחש.

"מייחו אמר כי הוא שכח את אקדה הרקיות�", נזכר השבועון הברון כבית הרכבתה, וברשותו ישנו ייון גרבזון, דבון-

הזהרנו שצורה זו מושגת רק באמצעות נבון ורוחם כבש הלהלמה על שם קרי בנהנוב, וה'ח'ם כבש עליו', אחר כך חזרה התנוועה.

“אל אל תגשו!”

שלושת הראשונים נפטרו ב-

סיטי הרקטה. גלעד שמאן כרע לאראש נבל פצוע אנוש, מכך רגעים אחדים את ציון, שהיה מימין, החש תחילה כי יובחו נפלטה, אך חשש זה החל ב燒ח שיבנו נגע בגלוי מרסתם. החיל העדר ששםם. אך הח שבי כהותו אוול, "הרגל, הרגל" צעקתי. לא ראיתי את זייט. רק שמעתי צורו ארד של עוזי ולבוגר. הפטתי אלו ואירע ארדן לפניו. דמותו השוכבת במරחק של שני טורהים מנני נראתה משונה. הבנתה כי הוא נפגע בחלקו התיכון. הרגל בקעתי.

השניה רוטשה. הוא המשיך לרות, ואני
משיכתי לצעוק, הרגול, הרגל...
או פנה אליו ובקהל קר, ללא רעד,
קדק שתחוקה חפיק לצעוק... ו'שתכח'...
וזא-פיר הח לערות צוין והחל נושב.
תנאנל שלך את מימייתו, חיים פקד על

אננים שלא נגעו לטפל בפצעים. אבל אל הגוש", פקד, "דוינו אברם, גז' העזיק הגבורה! הוא צין במשפטים את כיוון כוחותינו, ואברהם יצה' הזעיק עורה.

סגן'-משנה חים וקסלר המשיך לפקד לארשי. הוא רוח לעבר הארכיטים כי-וילויים (דורי, עוזי), פקד על אנשיו התהנתן לביל יוכלו להתקיפם שב, הפטיק לדבר. "הם עדין נמצאים כאן, יתתקו!" אמר. אחר כך ביקש מצוין לפ-תאות אלו, "חבריה, שכ' בוגרמו". אל בוא' אל", פקד חיים בקראו את חילו' בונניין. הוא נשאר בהכרה מלאה, סבל וארימים קשים ודם רך וב-מגופו. אך הוא נשדר לפקד, בצע את כל הפעולות שיש בצע' כאילו לא נפגע, ולא השמיע גינויו. חת.

היוו המצד ליבב, "הייחי כבר בהיס-ריה. אבל הוא לא השמעו מלה", מספר